

Capitolul 13

Cuprins

Capitolul 13	1
Cuvântarea profetică a Domnului	1
Învățăturile Domnului referitoare la viitor	1
Timpul marelui necaz.....	3
Arătarea Domnului	4
Vegheați!	5

În acest capitol găsim ultima mare cuvântare profetică a Domnului. Această cuvântare este adresată ucenicilor Domnului din poporul Israel. El anunță evenimentele viitoare și dificultățile pe care ucenicii Săi le vor întâlni în slujba lor. Pentru acest timp, El le oferă mângâiere și instrucțiuni, care aici, în Marcu – cu totul în concordanță cu caracterul Evangheliei - sunt legate în mod special de slujirea lor.

În vorbirea Sa, El trece adesea fără întrerupere de la viitorul apropiat pentru ucenici - timpul de după răstignirea Sa - la timpul de după răpirea Adunării. El face legătura între judecata iminentă de atunci a Ierusalimului și judecățile viitoare, care urmează să vină asupra iudeilor. Se trece peste timpul de har, când Adunarea se află pe pământ; acesta nu constituie subiectul învățăturilor Domnului aici. Dar, cu toate acestea, noi putem face unele aplicații pentru timpul nostru.

Cuvântarea profetică a Domnului

Marcu 13.1,2: Și, pe când ieșea din templu, unul din ucenicii Săi i-a spus: „Învățătorule, privește ce pietre și ce clădiri!” Și Isus, răspunzând, i-a spus: „Vezi aceste clădiri mari? Nu va fi lăsată piatră pe piatră care nu va fi dărâmată”.

Prilejul acestei cuvântări a Domnului sunt cuvintele unui ucenic care Îi arată Domnului frumusețea și măreția clădirilor Templului existente în acel moment. Domnul îi răspunde, spunându-i că aceste clădiri impresionante sunt destinate distrugerii. Această profecie și-a găsit o primă împlinire în distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. Dar răspunsul pe care Domnul îl dă aici și în versetele următoare depășește evenimentele care vor urma imediat după plecarea Sa, ajungând la momentul în care El va veni în putere și glorie pentru a instaura împărăția de 1000 de ani.

Învățăturile Domnului referitoare la viitor

Marcu 13.3-13: Și, pe când ședea El pe Muntele Măslinilor, în fața templului, Petru și Iacov și Ioan și Andrei L-au întrebat deoparte: „Spune-ne când vor fi acestea și care este semnul când se vor împlini toate acestea”. Și Isus, răspunzându-le, a început să spună: „Vedeți să nu vă amăgească cineva. Pentru că vor veni mulți în Numele Meu, spunând: «Eu sunt»; și vor amăgi pe mulți. Iar când veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie, să nu vă tulburați; pentru că trebuie să fie toate acestea, dar nu va fi încă sfârșitul. Pentru că se va ridica națiune

contra națiune și împărăție contra împărăție; și vor fi cutremure în diferite locuri, și vor fi foamete și tulburări. Acestea vor fi începuturi ale durerilor. Dar voi luați seama la voi înșivă, pentru că vă vor da pe mâna sinedriilor și sinagogilor; veți fi bătuti și veți fi aduși înaintea guvernatorilor și a împăraților pentru Mine, ca mărturie pentru ei. Și Evanghelia trebuie să fie vestită întâi tuturor națiunilor. Dar, când vă vor duce ca să vă dea în mâinile lor, nu vă îngrijați dinainte cu privire la ce veți spune; ci orice vi se va da în ceasul acela, aceea vorbiți; pentru că nu voi sunteți cei care vorbiți, ci Duhul Sfânt. Și frate va da la moarte pe frate și tatăl pe copil; și copiii se vor ridica împotriva părinților și vor face să fie omorâți; și veți fi urâți de toți pentru Numele Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, acela va fi mântuit.

Domnul începe cu instrucțiuni generale și avertismente pentru ucenicii Săi. În primul rând, ele se adresau apostolilor, care își exercitau slujirea în vremea Domnului și până în Faptele apostolilor. Dar ele sunt în special pentru ucenicii din rămășița iudeilor temători de Dumnezeu care își vor prelua slujirea în viitor, după răpirea Adunării.

Domnul nu răspunde direct la întrebările ucenicilor din versetul 3. În schimb, El îi îndeamnă să fie veghetori, în versetele 5 și 6. El îi avertizează cu privire la cei care vor veni în Numele Său și îi vor înșela pe mulți - o înșelăciune care va culmina cu antihristul ([2 Tesaloniceni 2.4](#)). Acesta nu este un pericol atât de mare pentru credincioșii din timpul harului, care așteaptă ca Domnul să vină din nou pe nori pentru a-i răpi. Totuși, pentru rămășița evlavioasă, care așteaptă ca Domnul să vină pe pământ pentru a instaura Împărăția, astfel de înșelători pot fi un mare pericol.

Găsim îndemnuri similare la veghere în versetele 9,23,33,35,37. Totuși, aceste cuvinte clare adresate ucenicilor au o semnificație și pentru noi. În calitate de slujitori ai Domnului, trebuie să mergem pe calea noastră în mod veghetor și conștient. Pentru că și astăzi există multe pericole și voci false, care caută să ne doboare (de exemplu, [Romani 16.17](#); [1 Ioan 4.1](#)).

În versetele 7 și 8, Domnul prezice tulburările și războaiele, pe care ucenicii Domnului le vor experimenta după înălțarea Sa la cer. Vor fi vremuri grele, dar El îi mângâie prin cuvintele „nu vă îngrijați”, arătând că acestea „trebuie să se întâmple”, pentru că sunt prevăzute în planurile lui Dumnezeu. De asemenea, El le spune fără echivoc că acestea nu vor fi încă „sfârșitul”, ci doar „începutul durerilor”. Aceste cuvinte arată clar că Domnul nu are în vedere creștinătatea. Pentru că în Noul Testament ni se spune că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape ([1 Petru 4.7](#)). Însă, pe iudei, după răpirea Adunării, îi așteaptă timpul necazului, prin care trebuie să treacă din cauza respingerii și răstignirii Domnului.

Versetele 9-13 descriu în mod specific soarta slujitorilor și ucenicilor Domnului în aceste vremuri. Domnul le arată că în exercitarea slujbei lor vor trebui să se confrunte cu o ostilitate din ce în ce mai mare din diferite direcții.

În primul rând, ei se vor confrunta cu ostilitate din partea *conducătorilor* din cauza Lui (versetul 9). Un lucru care s-a (pre)împlinit deja în Faptele apostolilor, dar care se va întâmpla din nou în mod deosebit în viitor.

Dar apoi vor avea parte de vrăjmășie din partea *membriilor familiilor* lor. Ura împotriva învățaturii adevărului rupe în două chiar și cele mai strânse legături de familie.

Dar asta nu este tot: la sfârșitul acestui pasaj, Domnul le spune că, în cele din urmă, vor fi urâți *de toți* din cauza numelui Său.

Cât de mult vor avea astfel nevoie ucenicii de mângâierea pe care Domnul le-o promite cu atâta dragoste la începutul, mijlocul și sfârșitul acestor versete. În versetul 7, El le spune: „nu vă tulburați”. În versetul 11, El îi asigură de sprijinul și ajutorul Duhului Sfânt, care va vorbi pentru ei. În cele din urmă, Domnul le prezintă mântuirea la sfârșit, adică intrarea în Împărăția de 1000 de ani. Și, nu în ultimul rând, El i-a mângâiat și prin prezicerea tuturor acestor lucruri.

Timpul marelui necaz

Marcu 13.14-23: Dar, când veți vedea urâciunea pustiirii stând unde nu trebuie (cine citește să înțeleagă), atunci cei din Iudeea să fugă în munți; și cine este pe acoperișul casei să nu coboare în casă, nici să nu intre ca să ia ceva din casa lui; și cine este la câmp să nu se întoarcă înapoi ca să-și ia haina. Dar vai de cele însărcinate și de cele care alăptează în acele zile! Și rugați-vă ca să nu fie iarna; pentru că în zilele acelea va fi necaz așa cum n-a mai fost de la începutul creației pe care a creat-o Dumnezeu, până acum, și niciodată nu va mai fi. Și, dacă n-ar fi scurtat Domnul zilele acelea, n-ar fi fost mântuită nici o făptură; dar, datorită celor aleși, pe care i-a ales El, a scurtat zilele acelea. Și atunci, dacă cineva vă va spune: «Iată, aici este Hristosul!», sau: «Iată acolo!», să nu credeți. Pentru că se vor ridica falși Hristoși și falși profeti și vor face semne și minuni, ca să amăgească, dacă este posibil, chiar pe cei aleși. Dar voi luați seama! Iată, v-am spus toate dinainte.

Versetul 14 duce la mijlocul ultimei săptămână-an a lui Daniel ([Daniel 9](#)), începutul marelui necaz pentru Iacov ([Ieremia 30.7](#)). În acel moment, un idol va fi ridicat în Templu - care va fi atunci reconstruit - așa cum arată o comparație între [Daniel 9.27](#) și [Daniel 12.11](#) și versetul nostru de aici. Acest idol este numit în mod repetat „urâciune a pustiirii” în limbajul profeției. Este o urâciune, adică un idol. Ridicarea sa va duce la pustiire pentru iudei și pentru Ierusalim. Din [Apocalipsa 13.14](#) putem deduce că acest idol este o imagine a conducătorului roman, care va fi ridicat în Templu la inițiativa lui antihrist.

Odată cu ridicarea acestui idol, închinarea autentică în Templu va înceta și va începe o persecuție brutală a iudeilor temători de Dumnezeu, așa cum reiese clar din acest pasaj și din [Apocalipsa 13.15-17](#).

La aceasta se adaugă faptul că în acest moment satan și îngerii săi vor fi aruncați din cer pe pământ ([Apocalipsa 12.7-14](#)). Întrucât satan nu va mai avea atunci acces în cer, pentru a acționa ca „acuzator al fraților”, el își va concentra toată furia asupra credincioșilor de pe pământ. Și, „știind că are puțin timp”, va avea o mare mânie ([Apocalipsa 12.12](#)).

De aceea, putem înțelege foarte bine că Domnul îi solicită pe „ai Săi” să fugă în munți, pentru a scăpa de acest pericol. Pentru aceasta, ei nu vor avea timp de pierdut. Căci insistența cu care Domnul îi cheamă să fugă în versetele 15 și 16 arată rapiditatea cu care pericolul și persecuția necazului cel mare se vor abate asupra poporului. Toată gândirea lor va trebui să fie orientată spre fugă, pentru a-și salva viața.

Dumnezeu Însuși le va pregăti un loc de refugiu în munți, unde îi va proteja și le va asigura hrana în timpul necazului. Printre textele care se referă la acest lucru se numără [Isaia 26.20,21](#); [Osea 2.14,15](#); [Ioel 3.16,17](#); și [Apocalipsa 12.13,14](#). Cei care nu pot fugi vor fi în mare parte uciși, dacă refuză să se închine idolului ([Apocalipsa 13.15-17](#)).

Versetele 17-20 arată clar compasiunea și mila lui Dumnezeu pentru sfinții chinuiți. El se îngrijește de aleșii Săi în orice moment și se gândește la fiecare detaliu din viața celor ai Săi. Este interesant faptul că Domnul cere aici să se roage, ca fuga să nu aibă loc iarna. Dumnezeu

cunoaște momentul în avans. Dar se pare că El Se lasă călăuzit și de rugăciunile alor Săi în ceea ce privește aceste lucruri. El ascultă rugăciunile copiilor Săi și ține cont de ele în executarea planurilor Sale, așa cum a făcut cu Avraam în [Geneza 18](#).

Cu greu ne putem da seama cât de groaznic va fi în timpul necazului cel mare. Domnul Însuși spune aici că un astfel de necaz nu a mai fost de la începutul creației și nici nu va mai fi. Avem o imagine a evenimentelor din acest timp în [Psalmul 79.1-3](#): „Dumnezeule, națiunile au năvălit în moștenirea Ta, au profanat templul Tău cel sfânt, au transformat Ierusalimul în dărâmături. Trupurile neînsuflețite ale slujitorilor Tăi le-au dat ca hrană păsărilor cerurilor, carnea sfinților Tăi fiarelor pământului. Le-au vărsat sângele ca apa în jurul Ierusalimului și n-a fost nimeni ca să-i înmormânteze.”

Cât de bine este, așadar, că Domnul le oferă aici celor ai Săi mângâierea anticipată, că zilele necazului vor fi scurtate la trei ani și jumătate „datorită celor aleși” și că le arată calea de scăpare spre munți.

„Cei aleși” - aici este vorba de credincioșii din rămășița iudaică, care au acceptat Evanghelia Împărăției după răpirea Adunării. Ei nu vor suferi doar persecuții și greutăți externe în această perioadă, ci vor fi și expuși la tot felul de înșelăciuni. Satan, care a fost adversarul lui Hristos în toate timpurile, își va folosi atunci artele de seducție la extrem. El îl va folosi în special pe antihrist în acest scop ([2 Tesaloniceni 2.9-12](#)). În suferința lor, credincioșii chinuiți așteaptă venirea Domnului, pentru ca El să-i elibereze. De aceea, ei pot fi în pericol să asculte voci false, care vorbesc despre venirea lui Hristos. Dar Dumnezeu Însuși va avea grijă ca să nu fie posibilă înșelarea aleșilor Săi. Dar și aceștia trebuie să fie veghetori, întrucât Domnul le-a prezis toate lucrurile.

Arătarea Domnului

Marcu 13.24-27: Iar în zilele acelea, după necazul acela, soarele se va întuneca, și luna nu-și va da lumina și stelele vor cădea din cer și puterile care sunt în ceruri vor fi clătinate. Și atunci Îl vor vedea pe Fiul Omului venind în nori cu mare putere și glorie. Și atunci îi va trimite pe îngerii Săi și îi va strânge pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului.

La sfârșitul perioadei de necaz, Dumnezeu va interveni cu putere și va pune capăt tuturor nedreptăților și necazurilor. El va răsturna și va dizolva orice fel de ordine și autoritate pământească - despre care corpurile cerești sunt adesea o imagine în Scriptură. Dar nu este exclus ca și creația să fie afectată în adevăratul sens al cuvântului, așa cum s-a întâmplat și la răstignirea Domnului.

Atunci, Domnul Însuși va veni ca „Fiul Omului pe nori, cu mare putere și glorie”.

Cel care a venit odată pe acest pământ în smerenie și a fost culcat într-o iesle, Cel care a fost scuipat în față și lovit, este atunci Cel care vine în putere și glorie, pentru a judeca pe toți cei care I se împotrivesc și pentru a instaura Împărăția Sa. Atunci se vor împlini [Apocalipsa 1.7](#) și [Ioan 5.27](#) și toată suferința rămășiței va lua sfârșit.

Când în versetul 27 se vorbește despre strângerea „aleșilor” Săi, aceasta este mai mult decât credincioșii rămășiței iudeilor. Se pare că celor „aleși” le aparțin și credincioșii din celelalte zece seminții ale lui Israel. Cele zece seminții nu s-au mai întors niciodată, după ce au fost duse în captivitatea asiriană. Ele sunt împrăștiate pe tot pământul până în ziua de azi. Dar după

apariția Domnului în putere și glorie, la începutul împărăției de 1000 de ani, Dumnezeu va separa și din aceste seminții o rămășiță, pe care o va aduce înapoi în țara promisă ([Isaia 18.7](#); [66.19-22](#); [Ezechiel 36.24](#); [37.15-28](#)). Și în această privință, Dumnezeu va duce la îndeplinire căile Sale cu privire la poporul Său.

Vegheați!

Marcu 13.28-37: Dar de la smochin învățați parabola: când ramura lui este deja fragedă și dă frunze, cunoașteți că vara este aproape; așa și voi, când veți vedea întâmplându-se acestea, să știți că este aproape, la uși. Adevărat vă spun că nicidecum nu va trece această generație, până nu vor avea loc toate acestea. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nicidecum nu vor trece. Dar, despre ziua aceea sau despre ceasul acela, nimeni nu știe: nici îngerii care sunt în cer, nici Fiul, ci numai Tatăl. Luați seama, vegheați și rugați-vă; pentru că nu știți când este timpul: este ca un om care pleacă din țară, își lasă casa și dă robilor săi autoritate și fiecăruia lucrarea lui; și i-a poruncit portarului să vegheze. Vegheați deci, pentru că nu știți când vine stăpânul casei: seara, sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșului, sau dimineața; ca nu cumva, venind pe neașteptate, să vă găsească dormind. Iar ce vă spun vouă, spun tuturor: vegheați!”

Domnul încheie acest capitol cu o parabolă și cu îndemnul insistent de a veghea până când va veni El. Prin parabola smochinului, Domnul Se folosește de o imagine cunoscută din natură, pentru a le ilustra discipolilor Săi ceea ce se va întâmpla în viitor. Când smochinul (o imagine a lui Israel ca națiune) va începe să frăgezească și să înmugurească, ei ar trebui să realizeze că vara este aproape. Acest lucru va indica strângerea și întoarcerea iudeilor în țara Israel și apariția rămășiței în timpul necazului. Acesta va fi un semn că vara, adică timpul Împărăției de pace de 1000 de ani, este aproape.

Când Domnul vorbește aici despre „generația aceasta” în versetul 30, are mai degrabă un sens moral decât temporal. Domnul se referă la popor în acest fel și în capitolul 9.19, de exemplu, când vorbește despre generația necredincioasă, sau în [Deuteronomul 32.5](#), unde îi numește o generație sucită și stricată (vezi și [Proverbele 30.11-14](#); [Luca. 11.29](#)). Poporul necredincios al iudeilor nu va trece până când nu se va întâmpla tot ceea ce a fost prezentat în acest capitol.

Nici cuvintele Domnului nu vor trece, până când nu se vor împlini toate acestea; ele vor rămâne pentru toată veșnicia. Cuvintele Lui - chiar și cele de judecată - rămân ferme. Acest lucru, atunci când este aplicat la zilele noastre, este un gând serios în legătură cu oricine nu vrea să se pocăiască.

Adăugarea „nici Fiul” în versetul 32 a ridicat unele întrebări. Dar dificultățile dispar atunci când ne gândim că Îl avem pe Domnul în fața noastră în această Evanghelie ca Om și Slujitor total dependent, care Se limitează la ceea ce Îi dă Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu spune nimic despre zi sau oră, nici El nu știe mai mult.

În ultimele versete găsim îndemnul clar al Domnului adresat slujitorilor Săi de a veghea. El Se compară cu un gospodar care a plecat într-o călătorie și și-a părăsit casa și a dat autoritate slujitorilor săi și a împărțit fiecărui slujitor lucrarea sa, i-a poruncit portarului să vegheze. Aceasta este o imagine a modului în care Domnul i-a lăsat pe ucenici în mijlocul iudeilor. Ei nu știau când Se va întoarce și de aceea trebuiau să vegheze, ca nu cumva să fie găsiți adormiți la venirea Sa. Când vorbește despre venirea Sa în versetul 35, se observă că El menționează

doar cele patru străji romane de noapte și nu și cele de zi. Timpul absenței Domnului este marcat pe acest pământ de întuneric moral.

Solicitarea de a veghea este extinsă în versetul 37 și, prin urmare, se aplică și la noi personal.

În Noul Testament găsim diferite îndemnuri la veghere. Un aspect puțin diferit al vegherii se găsește în [1 Tesaloniceni 5.6](#), unde suntem solicitați să veghem ca nu cumva să ne lăsăm adormiți de duhul acestei lumi. În [1 Petru 5.8](#) este vorba din nou de veghere, pentru că în jurul nostru sunt mulți dușmani al căror conducător este satan. Aceste două pasaje ne arată că *vegherea este necesară pentru propria noastră protecție*. Însă aici suntem solicitați să veghem, *ca să fim spre bucuria Domnului nostru când va veni*.

În calitate de slujitori ai Domnului, trebuie să fim sârguincioși, credincioși și vigilenți în sfera și în slujba noastră („fiecăruia *lucrarea lui*”) și să-L așteptăm, așa cum au făcut și credincioșii din Tesalonic. Ei „se întorseseră la Dumnezeu, *ca să slujească* Dumnezeului viu și adevărat și *să aștepte* din ceruri pe Fiul Său” ([1 Tesaloniceni 1.9,10](#)).

Atunci când zilnic așteptăm în mod conștient venirea Domnului, El nu vine pentru noi „pe neașteptate” (versetul 36), ci aceasta are o influență extraordinar de pozitivă asupra vieții noastre ([1 Ioan 3.3](#)). Atunci vom avea dorința de a merge pe drumul nostru în așa fel încât în orice moment să ne gândim cu bucurie la venirea Lui. Iar El a promis: „Eu vin curând” ([Apocalipsa 22.7,12,20](#)).